

AKATALPA

Eylül 2018 - Sayı 225

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Barış ERDOĞAN

ON AĞRISIZ DİZE

1.
biz kuşlara küsmedik, küslere kuştuk
2.
lavanta ovasına salınmış kuşsun sen
3.
yaranı gösterme, buralarda herkes baştabip
4.
gülüşün ormana yürümüş su
5.
ellerim yüzünde hidayete eriyor kâfirin
6.
sus, bu yüzden çok daha güzelsin
7.
ağzı redif kokan bir dizeye nikâhlısın
8.
herkes ağırlığımı soruyor, ağrım dururken
9.
şiire saklan, seni bulmaları imkânsız
10.
bendeniz, ben deniz, benden iz

Kamil Eşfak BERKİ

KÖŞEYİ DÖNERKEN

yine göründü yüzünü
çocukluk arkadaşım ölüm
oluma nasıl kaptırmışım ki
az daha çarpıp devirecektim
köşeyi hızla dönerken
fren yaptım özüm düpedüz fren yaptım

Necati ALBAYRAK

METRODA MÜZİK

onlarca insan
yağmurlardan nasipsiz
birkaç basamak

kuru gürültü
binlerce düşüncenin
örtüsü değil

yitik kolyeyi
anımsatan rüzgârlar
ince serinlik

güzden armağan
boynunda solgun yaprak
yaşlı kadının

kaçıncı eşya
anılara taşınmış
gölgeler noksan

inci küpeler
uzak denizden bilir
sırlar tutmayı

nice balığın
gözyaşlarını saklar
istirdiyeler

hüzünlü sesler
yeraltından requiem
metroda müzik

Necati Albayrak, Suat Kemal Angı, Sevil Avşar, Kamil Eşfak Berki, Ramis Dara, Ahmet Şerif Doğan, Oresay Özgür Doğan, Mehmet Hakan Dülüloğlu, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Nihan Işiker, Erkan Kara, Muammer Karadaş, Ayfer Karakaş, Levent Karataş, Onur Koca, Hüseyin Köse, Ahmet Özdemir, Recep Özgen, Önder Öztürk, Hüseyin Peker, Mehmet Rayman, Muharrem Sönmez, Turgut Tan, Ramazan Teknikel, Umut Temur, Cengizhan Topçu, Yeprem Türk, Tugay Yazıcı.

Sevil AVŞAR

DÜET

Freud son illüzyonistlerden biri olarak toplumlar, bireyler üzerinde vahim sonuçlar doğuracak psikanaliz ile 20.yüzyıla damgasını vurmuştur. Dünyadan bihaber, mazlum, korunmaya muhtaç bir meleğin anne-babasıyla ilişkisini sorgularken anne-baba-çocuk üçgenini son derecede kirletmiştir.

Bilinçaltı kavramı hala gerçek anlamıyla tanımlanmayı bekliyor. Çocuğun kirli olduğu ön yargısı savunulmaktadır bu terimle. Anne-baba kutsanmaktadır Freud'un kuramında. Alice Miller yazdığı gerekçeler ile balonu patlatmıştır. Gerçekte kutsanması gereken çocuktur çünkü. Dünyaya gelen her çocuk anne-babasının temsil ettiği değerler dizgesine göre yetiştirilir. Bilindiği üzere hiç de çocuğu gözeten değerler değildir bunlar. Toplumun kabul edeceği akıllı, uslu, terbiyeli, kurallara uyan birisi olmak üzere yetiştirilmektedir çocuk. Çocuğa fiziki ya da psikolojik şiddet uygulanır sistemli bir şekilde.

Anne-babasının, dolayısıyla toplumun kodlarına sığamayan çocuk ezildiği topluma başkaldırıcaktır kendisi olabilmek için. Çabaları sonuçsuz kaldığında, çaresiz kaldığı noktada artık bir akıl hastası vardır karşımızda. Anne-babasının zulmünden, doğum sonrası bir yıl içindeki otistik varoluş biçimine kaçıp, bir akıl hastası olarak başkaldırının zirvesini zorlar.

Gördüğü zulmün haklı bir gerekçesi yoktur. Mazlum, Freud'un kuramındaki anne-babaya duyduğu kirli aşktan kurtulmak için yıllarca terapistlerin kapısını aşındırır ve/ya da yaratır. Bilmecenin çözümü ne kadar zorsa, yürüdüğü labirent ne kadar karanlıksa o derecede önemli eserler yaratır ya da büyük bilimsel buluşlara imza atar otizmüne yaslanarak.

Annesinin, babasının zulmüyle inim inim inleyen çocuk onların temsil ettiği toplumu sorgulamaktadır yaratıklarıyla. Bir yandan da ümitsizce onların hayranlığını, şefkatini talep etmektedir yıllardan sonra: Geçmişinde görmediği şefkati... Genel kabul görmüş kodları reddeder...Annesine, babasına yani topluma başkaldırır.

Trajik ekran çağında 20.Yüzyılın sonuna kadar var olan değerler sistemi tepetaklak olmuştur. Şimdi ne anne, ne baba, ne toplum vardır, kişinin boyun eğmesini, kendini reddetmesini, köle olmasını isteyen. Teknoloji denen ahtapot kemiklerini kırmaktadır insanların. İnternet kanalıyla sosyal medya, her türlü iktidarı reddetmiş, iktidar odaklarının leşleri üzerine oturarak egemenliğini ilan etmiştir. Genç, yaşlı, çocuk, kadın, erkek, zengin, fakir; toplumun tüm kesimleri iktidar odaklarının içini boşaltmış olan Enformasyon Devletleri'nin iktidarına boyun eğmektedir artık. Enformasyon Devletleri'nin iktidarını sorgulamak neredeyse imkansızdır ve insanlığın sonu gelmiştir. Anne-babanın, her türlü otoritenin, toplumun böcek gibi ezdiği yeni çağın insanını şimdi Enformasyon Devletleri teslim almıştır ve her türlü başkaldırı çabası başarısızlıkla sonuçlanacaktır.

Sanayi toplumunun böceği daha insani şartların böceği idi. Şu anda ezilirken çıtırtısını duyduğumuz böcek Kafka'nın böceğinden daha sefil bir böcektir. Nöronları ekranlarla esir alınan insanlar, teknolojinin akıl almaz iktidarını fark edemeyecekleri, okyanus zannettikleri bir havuzda kulaç atarak debelenmektedirler. Ortada bir savaş yoktur ama dünyadaki her bireye savaş esiri muamelesi yapılmaktadır. Dünya çapındaki fiili savaşlardan daha vahim sonuçları var, tek galibi teknoloji olan savaşın. Düşünmesi bile engellenen insanların aklına başkaldırmak gelemmez; çünkü başlarını önlerindeki ekranlara eğmiş, eğlendiklerini düşünmektedirler. Başka bir düşünceye yer yoktur dünyalarında.

+Duygu kontrolü... Aşk krizlerini bu arzu yönetiyor!
 “-Adımı babamın verirken hayal ettiği biçimde söyleyen ilk insan Aşk”
 +21. yüzyılda yaşıyoruz. Dünyalıların inanmadığı şey...
 “-Yalanlarına ihtiyacım var”
 +Aşkın yenidenmiş gibi yapılan tanımlarından öğreniyorum. Ben tanımlardan öğreniyorum.
 “-İki ağacın arasından geçen mavi otobüs bile bana seni hatırlatıyorsa bu aşkın ilk tanımlanışdır belki de.”
 +Derler ki; aşkın ilk savaşçı tanımı gök çocuklarınca yapılmış.
 “-Belki de göl çocuklarınca
 Belki de o göl çocuğunu sevmeye devam etseydim mutlu olabilirdim şimdi.”
 +“Mutluluk satın alınan bir şeydir” diyen küstah film karakterleri hep çocukluk korkum olmuştur. Mutluluğun satın alındığına inanan arkadaşlarımla artık görüşmüyorum.
 “-Şiire benziyor aşk direndim başlarken ve direniyorum biterken...”
 +Armağan vermek için topladığın çakıl taşlarını uçağa almak istememişler! Ne aşkı?
 “-Erkekler üzülür mü diyorum sana cevap ver?!”
 +Çıkmaz tanımsızlığı ‘bir gençlik masasında’ bırakacak kadar hatta.
 “-Hoyrat aşkın öbür adıdır üzülmez üzülmez!”
 +Fransız güpürü gelinliği vardı anneannesinden. Ev ütopyalarına inanmıştım.
 “-Gerçekse geri dönecek aşk ve son sözüm de bu!”

14 Mart 2018 / Acıbadem

Aradığımız her bilgiye bir saniyede ulaşıyor; bilgiye ulaşmak için yorulmuyorsak, bilginin değeri kalmamıştır. Kaldı ki o bilgiyi bir saniyede ediniyor bir saniye sonra unutuyoruz. Bilgiyi biriktirip o bilgiyle eyleme geçme imkanı kalmamıştır.

Teknoloji tek ve en büyük iktidar; en katı otoritedir şimdi. Annesinin, babasının, toplumun temsil ettiği değerlere kıyasıyla başkaldıran birey artık, teknolojinin iktidarını sorgulamak durumundadır. Bilgi ölmüş, sanat ölmüş, böceklerin çıtırtısı yankılanıyor dörtbir yanımızda. Gerçek zeka devreden çıkarılmıştır. Nasıl olsa yapay zeka her kavramın sahtesi ile oyalayacaktır bizi.

İnsanların bu kadar küçüleceğini; bu defa kurumların, toplumun değil; hiper teknolojinin insanları böylesine nesneleştireceğini Kafka hayal etmiş miydi acaba Böceğini yazarken?...Kim bilir?

Eyvah değil “İmdat!...”
 Eyvah değil “Dikkat!...”

27.08.2018

HAİKULAR

HASRET HAİKU

Yaz esintisi
Okşar sarı saçını
Olgun başağın.

GÜNAHSIZ HAİKU

Kovan çok uzak
Arının kalbi
Balını içti zehrin.

YENİ BİR ALFABE

Yaz esintisi
Yarın konuşalım mı
Kısık bir sesle.

RAUSCHGLUCK

Görünmez bir kent
Vadediyor rüzgâra
Ilık bir hamak.

KAMBUR HAİKU

Ne yandan esse
Sırtı dönük rüzgâra
Olgun başağın.

WALTER BENJAMİN

Badem sarhoş ol
Kıracak seni bir el
Sert kabuğundan.

KUYTU HAİKU

Arzu dolu dil
Dişlerin kovuğunda
Arar sözcükler.

SEVİNÇ

Kırmızı çiğde
Balarılarını uçuyor
Her yerinde.

KALP VE KİTAP

Süte banılmış
Bir bisküvi öyle tatlı
Bir labirent.

BAĞBOZUMU

Eylül yaklaştı
Şenlik vakti üzümün
Morardı suyu.

DÜĞÜM

Hamlığı sabrı
Sarhoşluğu insanın
Gönlü denizci.

RAKI

Gün batıyor
Kırıldıkça seversin
Acı üzümü.

GÜZLEK

Boynu başağın
Çok yakından bakınca
Uyutan hamak.

YILDIZ

Gül vaktinde
Gece
Ay doğmadan.

#17

Çocukluk hapy –
Bura kış, ses kış sesi
Güneş cam gibi.

#24

Notası aşkın
Dalgaya düşe düşe
Yuvarlanıyor.

DAMLA

Yağmurdan sonra
Ne kıyıya kızıyor
Ne de açığa.

KEDERLİ HAİKU

Kalem ve defter –
Döngüsü çözüldükten
İki dağ kaldı.

ŞARKI

Ağaç kabuğu
Tutamaz ki dilini –
Ah sarmaşık ah!

MELANKOLİ

Ağaç köküne
Doya doya ağladı
Çamura hasret.

KURTULUŞ

Baş ağın boynu
Tanımadı orağı
Ama çok sevdi.

ŞİİR İÇİN BİLİNÇALTI PARAGRAFLARI XVII

Oresay Özgür DOĞAN

"Taşkınlık, güzelliştir." W.Blake

Halkalarında, kültürel zenginliğinin uzamı masallar, yüksek şahsiyetli kartvizitler, bir parmak reçel hak edişli maiyet, kip gelmiş şiirsel kipler, ortalığa saçılmış şiirle meşgul kısas ve kıvam, yaratıcılığını en üst seviyesine çıkarmış sevimli bir husumet, şiirin "ne olduğu" hakkında işaretlenmiş bir şık. Halkalarında, kurumuş denizatlari, ayrıcalıklı pencere özneleri ve cennetine taşman saf dizeler. Halkalarında, sularseller. Halkalarında, yarım akıllı uzmanlaşmış şiirsel şeyler.

Haydi, anlam yükleyici çağrışımsal boyutlar kuran pekiştiricilerle lir eşliğinde şiir okuyalım, sinestezik dışa vurumlarla. Ah, renkler katlansın imgelerle, dışarıyı ürkünç ve aklımı yanımda götürüyorum.

Bugün, güncellenen imgeye dönüşen modern özneleri. Yılın kaşkol günlerinde yalnızlığı en güzel süsleyen karanfil. Şiirsel etkinliklerden yeşeren estetiği. Delişmen anıları belleğe okutan biçimleri boşlukları sayıları defterime itinayla kaydettim.

Bugün, yağmur yağdığımda gölüne kuğu taşıyan daktilo kafalı bir at, sürekli rüzgârı betimledi, işlemeli gem yapan kalabalığın katatonik seyrine.

Oldu mu? Oldu! Ki, şeylerin süsü herkese bir kuyu açmıştı. Rüzgâr sustu, anlamlı pencereler boyunca. Ve yazdıklarım, öznenin ruhuna ve kültürüne uygundur, dedim. İsteseydim, bir değer bilinci oluşturamayan, cesarete ırak; insanlarını, kendilerini yargılayacak, sorgulayacak konuma getirememiş bu avlunun şairi kimdir, diye de sorabilirdim, ama sormadım, sormam da.

Bugün, çevirdiğimde yorumum kapağımı, küçük anlaşmaların köşe taşlarına oturmuş şairler ve şiirler üzerine edilen kelamın, haz kapısını, (yine) "yenilik ve farkındalık" sözcükleriyle açtığımı gördüm. Korkmadım! İki paragraf sonra etkin ve verimli övgü kalıplarıyla Şeyler gelip geçmeye başladı gözlerimin önünden. Köpürdü, alışkanlıklardan ve tekrarlardan öte çatılan duruşlar, yaladı bilincimi başka bir gezegen arayan eleştirel nitelik. Seviyorum, okumayı etik bir ikilemden düşen bu inceliklerle beslenen entelektüel oluşların okuyucuya serum takan tavrını, bir imkânın sırtına binerek şiirin yanağına duygusal çukurlar açan bu samimiyeti, bu sürprizi. Kim sevmez ki yol yordam bilen lirik bir ustalığı? İşte gülümsüyor, o çatlağa çabuk kuruyan alçı! Gülümsüyor, sınırlı sorumlu okuma verimleri, hani o, hep safları sıklaştıran.

Elbette, bir sanatseverler topluluğuna üye, fazla gelen heyecanı, "tekrar başarılar" dileyen sevgili okuyucunun ve kısmet kapar öğrencilerin ve de tanıyor olabileceğimiz şahısların üzülmelerini isterim; okuyunca kuşak bağlamış iltifata tabi sayılarla dalga geçen şiirleri. Yola çarpmış yazıldı onlar, sevenleri görsün, duysun diye.

Sonra, o hiç gelmeyecek, kopmuş, koparılmış eleştirmenin, bildiği gibi olan şiirleri; o, derinlere saklanmış imge toplayıcı yalın özveriyi, şiirin bir bakışta yanıp toplanmış doruğunda yer alacak olan yüklü bir zaman aralığı üzerinden didik didik etmesini isterim ki dokunmuş dediğin aynasında kulaç atan, kara bulutları hepten çekilmiş, düşleri elinden tutan bir yalnızlıktır.

Belki inanmayacaksın ama bu yüzden onsuz yaşayamayacağımı anlayabileceğim bir sonuç arıyorum hep yeni bir sonuç doğuracak olan. Ve en çok hangi dile yakışacak olan. İşte bu zamanda ve bu mekânda, Akademikos'un mezar taşına layık, lirik romantik anlam birlikteliği doğurmak derim, ben buna! Bir anlam birlikteliği, korkunç toplumsal olandan ürkünç bireysel olana yürüyen. Kim kaçabilir ki kendini

havalandıran bu alışverişten? Ve ipsiz salıncaktır bu tavrı marifet ağacına.

Sonra seninle, tutar, kale alınmayan parçalara paylaştırırız ayrıntıyı, işin içinden çıksınlar diye. Süsleriz uzağımıza düşen tutumu. Belki gülümseriz? Belki bir kediyeye söz veririz, geri döneceğimize dair, kim bilir?

"...Diyor ki" lerin toplamı bir "Aynen" le, tırmanıyoruz, o, şiirsel ağır tırışkadan bambuya. Sıkılıp, yarı yoldan geri dönüyoruz, ince ayrıntılarıyla ışıldayan kovuğumuza. Dünden kalan bir paragrafın yeni cümlesini de ekliyoruz deftere: "Bu lirik romantik zaman diliminde, eleştirmen dediğin, küçük incelikler üzerine destekleme trendlerini bilen bir arzuhalidir, şiirin agorasında." Ah, sözcükler nasıl da seviyor bizi, diyoruz. Hadi içi bulanmış bir akıl yürütme biçimini, tartışalım, diyoruz. Tartışıyoruz. Sonra sıkılıp, biçimimizin kışkıklarını ütlüyoruz. Bir ara, yakın çağrışımları alkışlamak için kendimize bir grup çiziyoruz akabinde aklımızı yabancı bir akılla tartmak için "okuyucusu çok olsun" duasının kitabını arıyoruz google'da. Sıkılıyoruz. Şifrelerimizi ezberliyoruz. Ayarları mizacımıza benzetiyoruz. İçeriği tam olarak kavranmamış bir yemekte bir bardak şaraba, to love somebody şarkısını söylüyoruz. Sonra, sen gittikten sonra, sabah erkenden, insanın, aslında ve esasında, gönle gönül katan, edepsiz diğer canlılar ötesi, ödül toplayıcı bir yaratık olduğunun farkına varıyoruz. İnceldiği yerden kopmadan, bu müthiş saptamayı da özlü sözlerle ve edebiyat ortamına armağan ederiz, olur biter, diyoruz.

Çekiciliği sınırlarını aşan avlu şiirinin meta modern imkânları içinde; yamalı sarmıca imgeyle su taşıyan övgüyü parçalara ayırarak (Şiirde, övgü kaçta ayrılır?) çoğunluğunu şiir imza etkinliği ve atölye müdaviminin oluşturduğu okuyucuyu haz üstü bir bereketle şiirin fuayesine çağırın bir karayıp tilkisi, acımasız meraklar uyandırmak için sorgucu aklının kademli bir bilinç çıktısı olarak bakış açısı farklı farklılıkla oluşturulmuş önemli şiirsel işleri anlamına "pemyaz ve siyaz" bir gelinlik giydirerek konuşulacak parçalara ayırdı.

Yine dayanamadım! Shakespeare abimizin, "Âşığın yemini, meyhanede garsonun aldığı hesaba benzer, ikisi de sıkça yanlış çıkar." sözünü de doğrularcasına önceki paragrafın ağır baskısı altında artık ilgiyle okunma garantili odağa alınmış olguya yeni çılgın bir hayat verecek olan boşluklar tutan bu hep new soluğun özgünlüğünün çarpıcı bir biçimde paylaştırılmasını defalarca seyredip alkışladım.

İsmi ve unvanı kulağına tematik bir sevinçle çok kere fisıldanmış soylu şairin küçük yankılar yaratan bu ayrıcalıklı tavrını seviyorum. İyilerin avlusunda, çılgınlarla bezeli bir çözümlemenin içinde, kendiliğindenliğini rehlin vererek ve bunca acının karşısında ölçsüz mekânı anlamlandırarak, bir tutumlar bütünlüğünün derinliğini ölçen tavrın hüzne sahip çıkışından bahsediyorum. Evet, okuyucunun "bilinçlendirilmiş çelişkiler" eşliğinde göğe bakması için bekletilen hüznüne kol kanat geren ve nesnesini yaramazlığına kolye yapmış güzellikten. Sonra gülün gölgesinde, bir bulgunun ruhuna seslenmek için, "Gülün anısında bir bahçivanın öldüğü hiç görülmemiş" tümcesini okudum.

Şiirsel sayıları olan; neyi, nasılı karışmış benzerliğine anahtar uyarılarla merdiven çıkan bazı insanların karşısında saygıyla eğilmeyi öğreniyor, zamanına ve mekânına huzurlu ışık. Küçük ama meşru bir yalnızlık korkusunun dışavurumu küçük bir çılgınlığa hayat veren küçük bir dengeyle başarıyor gözü açık renklerle dalgalanmalar yaratan bağışlanmış bu çarpıcı sempatiyi.

Araştırmalı, bu düğümün ne zaman atıldığını, ince ruhuna! Karmakarışık hayat, diyor, iyi bir kitap önerin var mı, diye soran. Bazen belki de çoğunlukla karmakarışık duygular besliyor, ilham kaynağı, bir korsan kancası gibi aklına karabasan, bu takvimli, öncü metaforları ilgi çukurlarına serpiştirilmiş dokunuşu.

Erkan KARA

ŞEHRE KAR YAĞDIĞI ZAMAN

*Altan Kadayıfçı
ağabeyime*

yoksulsundur
şehre kar yağdığı zaman
üşürsün gövdenle, sen
çık ar kuşlara ekmek atarsın

yoksunumdur
şehre kar yağdığı zaman
ruhunla üşüyen, ben
çık ar ekmek alırım kendime

“yokuz”dur aslında
şehre kar yağdığı zaman
sen in/sana bakarken, âh
her güne çık ar gibi ben

Böyle eksik günlerde, önemseyebileceği bir gece için yazılmış, özneyi özneye çoğaltarak, tutup her şey hakkında bilgi sahibi kulaklarından kendini, çekiyor koşulsuz uyum bereketinin sesine ses alan söz dinlemiş şiirsel avlusuna. Havai fişekler aydınlatıyor benliğin denize kur yapan bölümünü. Ama sonra yani burada sürgündeyken kamikaze bir kuşkuyla da dalmak istiyor torbadan çekilen çiğ anlam tarlasına, kötü gün dostu pozunu sevdiği depresif bir tutkuyu beslemek için. Gölgesi; kendine, mesafe ölçen bir 'kayboldum pusulası' yazıp, kendine küstüğünde; üstüne, şiirden çalınmış mavi bir pike örtüyor, gururla panolara asılmış uykusunun: Ruh üfleme zamanı akıp geçiyor, bir alt yazıyla! Seviniyor adamakıllı çağırarak birbirini kıyısına rıhtım bağlayan sözcükler.

Burada söze yürümüş alıntılarla büyütülmüş bir sıkıntının son evresinde gününbirlik ifadelerle kurgulanan avlunun ortasında kimlik terazisinden taşan duygulanımların eşliğinde cepheden son bir hafta içerisinde fonda okunmuş okunacak kalesini zapt etmiş bir manga kitapla beslenerek çekilmiş bir fotoğrafta dile pelesenk edilmiş romantik şarkıları çağrıştıran derin hırçın bir sükse gibi işildayan yüz ifadesinin e-kusursuzluğunu paylaşmak yerüstü ve yeraltı fotoğraf okuyucusunda bazı sözcükleri daha çok sevilen manalı bir birliktelik oluşturuyor.

Bu çarpıp geri dönen heyecan temize çekilmiş ela gözlü manik bir gülümseme için iç gıcıklayıcı dalgalı bir denizi tutup kolundan çekerek sezgiye götüren hız çağında okuyucusunun biçtiği anlamı sevmeyen şairin öykülü ve filmleri boşlukta anlamsızlıktan anlam çıkarmaya çağıran şiirlerden yaşça büyük olan kuşaküstü temize çekilmiş tutkusunu hecelerine ayırıyor. Kuşlar zamana isim arıyor bu farklı ve güçlü şiirsel eylemlere yer açmak için. Biz bu noktada katılma duygusunun yarattığı karmaşayı yanımıza alarak toplanıp kumsala uzak kalan üzüntünün şafağına çağırılan saf aşk için her bir parçanın henüz toprağa yerleşmemiş avcı toplayıcı hâlini görmek istiyoruz. Sonra işaret ateşlerini yakıyoruz kuğuya ağıt bir yalnızlık için. Çay evindeyiz.

////

Muharrem SÖNMEZ

KAHVE KUPALARINDA CEMAL SÜREYA RESMİ OLANLARLA KARIŞTIRILDIĞIM İSTATİSTİK

sönük bir balonun sokaklarda sürdüğü hayat mesela üzerinde bir çocuğun edindiği ilk kayıp hastanelerden çıkanların yüzündeki memleket ya da daima sıkıntıyla aşerdiğiniz *samimiyet* aşk diye isli bir duvara yazılmış bulunmak hiçbir öykünün beceremeyeceği kadar derin bir sessizlikte çamaşır sepetlerini bekleyen terapi turları *roma pırag venedik* olmadı *paris iskandinavyalı* bir turistle kurduğunuz rezonans bütün yaklaşımları yok sayan bir düşünüşle tanrıyla satranç oynarken çekindiğiniz selfi

sözlüklere çiçeklerle doldurduğunuz taviz vermeyen ağzıyla zaman dudaklarının ucunda eskimeyen bir ağıt oysa kalplerine göçmen muamelesi yapan kadınlar siz evde uyurken yalnızlığımla suladım parkları işte bu hikâyesidir ayakkabılarınızdaki çamurun...

Recep ÖZGEN

ZAMAN. YENİLDİK İŞTE HER ŞEY GİBİ

ela gözlerinden baktım dünyaya
çocuktum bardağında limonata
kucağında birtakım umutlar
güneşe bakmaktan geldim
saçlarından boynunu görünce

dünya külahımızda çekirdek o zamanlar
zaman. yenildik işte her şey gibi

susuzluktan gelirdim dudaklarına
daha alkolda tavlanmamıştı gövdem
ellerimizle büyüttüğümüz bir şeyler vardı
kalbimden akını kalbine koyardım
dolardık yavaş yavaş
ama dolardık
sesleri yutan durgun göl gibi

dünya elimizde süt mısır o zamanlar
zaman. yenildik işte her şey gibi

datçadayım ömrüm yıpratılmış deneme tahtası
dünyanın kullanılmışı insanların unuttuğuyum
saçlarımdan dökülüyor yusufoçuk kuşları
ellerim
her şeyi ezbere seviyor

dünya ağzımda bir küfür şimdi
zaman. zaten yenilmemiş miydim
kimsenin elinde böyle ölmedim
gel artık
yoruldum dünyayı ayakta gitmekten

GENÇ GEZİNTİ -2-

Hüseyin PEKER

Sinan Karadeniz 1978 Fatsa doğumlu, edebiyat eğitimi almış, olgun bir edebiyat insanı. İkinci kitabı *Dünya Balkısı'na* bakınca, ilk göze çarpan yazınsal bir olgunluk süreci.

Zorlamayan bir dille, eski gelenek rüzgârını günümüz şiirine uyarlayıp, modern esintiye prim vermeyen bir şiire çalışıyor. 'Düşüncem sanıyorum sana değişiyor, suya düşen gün ışığı sana' diyor örneğin. sonra da aynı şiirde Tibet'de bir adamın kendini yaktığından söz ediyor. Konuyu, bakışı genişletiyor.

'Öyle uzağız ama öyle dünyayız ki ikimiz' Aslında şair; dünya üstünde yoğunlaşan düşüncelerimiz üzerinden kendine baskı yapıyor: 'yöremizde bir şeyler değişir, dünya oluruz böylece' deyişinden, ve (dünyayı fiyakalı bir edayla döndürme isteminden), konuyu kötülöklere, yoksul sevgilere uzatmasından sevgiyle ve çocuklarla, batan güneşe bağlamasından anlıyoruz ki; bir genelleme yapmak istemindedir, yaşam üzerine. Baktığı her şeyden geniş açılar yaratıp dünyanın sıkıntısını uzatmayı planlamaktadır. Ama Sinan Karadeniz'in bu kadar yoğun dünya anlatış biçiminde şunları bekliyor insan:

'Göz göze gelmenin ayrılık hali' ni anlatırsınız da, değerli kıldığınız bu bahsi, niye (bir mumun kelimesiz yangını) gibi çoğalan anlamlara yüklemek yerine, daha düz kılmak, yalınlıktan bir kez olsun taşmamak çizgisinde bırakıyorsunuz? Şiirinizin kesif bir çizgiye taşındığını yadsıyamayız. Durup durup gelenek çizgisine takılan düşünsel bir olgunun şiir seferi 'Dünya Balkısı'... Beğenmesine beğendim, ama daha yenilikçi olmaktan bilerek uzaklaştırılmış bir anlatım getirdi bana.

(*Dünya Balkısı, Sinan Karadeniz, Hayal yayınları, mayıs 2018*)

Gülümser Çankaya, Antalya'da Etken ve Şiir Saati dergilerini çıkararak, önemli görevler üstlendi edebiyat dünyasında. Bunlarla beraber iki şiir kitabı da çıkararak, dergisindeki soruşturma konusu (genç şaire mektup yazar mısınız?) olanlardan çoğaltılmış (Mektupta Şiir Var, 2018) başlıklı kitabında, şair ağabeylerine genç şaire mektup yazarak gerekli çatıyı kurmaya çalıştığı gözlemlendi..

Son kitabı 'Sebep' te de, şiirden edindiği bir yığın bilgiyi, şiirsel konumda sunmak gayretiyle görülüyor karşımızda.. Öncelikle Behçet Necatigil'den edindiği az ve kırılmış sözcük tasarrufuyla yarattığı çoğul ve oturaklı, sözü sayılı görüntüler ışığında yalın bir şiirsel gösteriye kalkışması.

Az kelime, kırılmış sözcükler, biçimi aralarına gizlediği bir yığın vurucu anlam.. Bazı yerde kalbini (lale soğanına), derinleştirilmiş sözcük dağarına başvuran G.Çankaya, bu son kitabında yalınlık asma katına iyice yaslanmış gözüküyor. Neredeyse sözcüklerin elekten geçirilip, bilerek azaltıldığı duygusuna kapılıyor insan. Neredeyse süssüz hale dönüşmüş bir kırık anlatım.

Bir şiirinde şöyle diyor:

'bilsen nasıl güzel

ölmek için sana dönmek'

Yukarıdaki dizesinden de anlayacağınız üzere, G. Çankaya'nın şiirini temellendiren şeylerin başında, onu yöneten ilkelerden ve vazgeçemediği ustalıklardan birinin 'aşk' lduğunu anlıyoruz. Adeta aşk ve tutku onu yönetiyor. Karar verdiği her biçimde aşka danışmanın yeri var.

Şimdi G. Çankaya'nın vazgeçmediği, hatta aşırılığa kaçtığı yalın kalma savaşında, şair ağabeylerinin şiiri İkinci Yeni'den getirip şiiri yalın kılma savaşına getirdiği ilklerin payının da büyük olduğuna inanıyorum.

(*Sebep, Gülümser Çankaya, Hayal y. nisan 2018*)

Konya doğumlu, Mimarlık fakültesi mezunu Dilek Değerli, kısa süre önce (ilk şiir kitabını 2006 da çıkardığına bakarak) adını duymaya başladığımız; sivrilen, kendi özgü bir dille ve dünyayla karşıladığımız ozanlardan.

Bir ucu karamsar bir dünyadan seslendiğini duyar gibiyiz. Bu yanıyla varoluşçu akımın günümüze akan temsilcilerinden sayabiliriz. Çok umut ışığı ve coşkusu değil, temeldeki şiir örgüsü. İmgeleri de Fars ve uzak doğu edebiyatının (yılan, çöl, kukla, balık mezar, mağara, salyangoz, hindistan cevizi, dinazor) vb. korku imgeleriyle benzeşen garip evreninden esinlenilmiş imgeler. (çok başlı kara kuğu) benzetisinin günümüzde hangi şairin tekelinde olduğunu ayırt etmek bile güç? D. Değerli bu tür bir yöntemi çoğaltarak neyi amaçlıyor? Özgün olmayı mı? Değişik yerlerden giriş yaparak daha kolay anılır hale gelmeyi mi? Bence Dilek Değerli'nin içindeki kararın bir ışığın yansımalarıyla benzeşiyor bu imgeler.

'Zambak gramofon şakıyor' benzetmesine de bakarak, D.Değerli'nin Ece Ayhan'vari bir deformasyon peşinde olduğu da düşünülebilir. Özgün olma gayretini de işin içine katarak.

Bir de Dilek Değerli'nin düşünce bazında vardığı yerlerle ilgili düşünmek gerek, King kong filminin ıssız adasına düştüğünü sanan şiir okuru, kendini Dilek Değerli'nin yarattığı karanlık, bir o kadar da karmaşık evrende, tutunacak yer aramaktadır. Bir korku seline kapılmış gibi şiirin ucuna tutunup gitmektedir garip okur. Sürekli geriye uçabilen meleksi pervane kuşuna benzetilen bir evren bu! Ne var olduğuna dair bir hüküm var. Ne de yok olduğuna dair bir varsayım..

(*Kozadan Karadeliğe, Dilek Değerli, Hayal yayınları, nisan 2018*)

Eşref Yener, son dönemde parlayan bir diğer genç ozan. Aydın'da doğmuş, Uluslararası İlişkiler'de okumuş, şu anda bir yayınevinde editör olarak çalışmakta. bir o kadar da, modern şiirden uzak durmayan bir içinde yer almakta. Değişik yerlere saplanıyor farklı girişlere çalışıp esinine kaynak aramaya çalışıyor. Cemal Süreya Özendirme ödülü ve Yaşar Nabi ödüllerinde dikkate değer dosyalar arasında yer almakla ve bütün bu başarıyı ikinci kitabına varana değin yaratmakla zaten baştan dikkat çekici bir ad kanımca.

Kitabına çarpıcı girişle, patlayan bir görüntüyle başlıyor:

'köyümden ben

şehre kanamayla fırlatıldım'

Oldukça iddialı bir giriş bu. (köyümün kasığında alçakça bir şeyler oluyor) diye sürmesi de umutlarımızı çoğaltıyor şairden. Ama sonrası yer yer dikleşen, özgün yerler arayan, yer yer de sönükleşen bir anlatışa çoğalıyor. Yani bu güzel giriş bence (ketum rüsvasıdır) gibi edimlerle, üst üste yığılmış imgelerle geçitirilmemeliydi. (Ben dağın saçlı bir hudutum, tutup tutup böyleyim) Belki şairin içinde yerini bulmamış bir fırtınanın tarifleri.

Eşref Yener ilginç bir çalkantı esasında. Metro çıkışlarından rakının sohbetlerine, kasık ağrılarına uğruyor, dişlerini ha bire icat etmek gibi hünerli benzetmelere de uğruyor. Elmaya inanıyor, çıplak saldırılarla karşılaşılıyor. Kısaca E.Yener'de hayatın her türlü hay huyu, gürültüsü birikiyor karşımıza. E. Yener yeni bir şeyler deniyor. Yer yer tutunmayan, şehir sarsıntısına yakışan görüntülerden, yığımlardan örülmüş bunlar. Bilmem kaç kez dişlediği kara elmanın ses gıcirtısıyla sesleniyor. Şiirinin bir Hint çarşısının gürültüsünden koptuğu kesin. Arıyor, mutlaka bulacak, çünkü uçsuz bucaksız bir kelime ve imge arayışının ürünleri bunlar. Daha bir özenle ve yerleştirmede, alışılmadık buluşmalar; biraz daha kırmızı yeşil ışıkların denetimiyle geçerek, ilginç bir buluşmaya tanıklık edecekler.

Yeprem TÜRK

GELİNCE

Söz Hallac'a Cüneyd'e gelince
Bir sanat olarak ortaya çıktı gece
Ey gözlerini kırıştıran Türkçe
Bugünün sonuna birkaç söz
Daha ekleyelim bence

Sen gibi bir lisan mesela
Söz pususunu kurdu Cüneyd'e
Leyse fi cübbete ...

Sen sen ol
Âşıklardaki hali
Ne bir norma ne hüküm cümlesine koy
Tasvire yay

Örneğin değmeden dünyaya
Nesimi'nin derisini yukardan
Gökyüzü gibi soy

Bistami'den ah diye bir ses al
Onu dağlara ceylan gibi koy

Halid'i mi anlatmak istiyorsun
Onun baktığı aynaya
Elli beş kişi koy

Sor âşıkların celladına
Topla topla tükenir mi
Aşk bedeninde
Ölümün yemişleri:
Alileri, Rızaları, İdrisleri ...

Arka arkaya say

Darağacının kendirini
Mansur'un gırtlığına
Güzel bir günü sonlandırmak isteyen
Bir ikinci vakti şeklinde yay

Tan gibi ufka akıt aşıkların kanını
Ey Türkçe
Onların adını göksoyu koy

Derler sana, neden âşıklara
Dünya sonra ölüm öncedir?
Bilirsin Allah büyük kul incedir
Ve sevmek
Kasırğa olup gelince

E. Yener sesindeki iltihaptan söz ediyor, Allah'ın hep korkağı sayıldığından, ağız dolusu işgallerden. Uzun ve renkli bir dünya. Uzlaşmayan barut diye çağrıldığı evreninden yazıyor olanları. Bir gün bu metaforlarının bol koşturduğu dünyayı kabul edeceğine inandığım az ozanlardan biri E. Yener.

Olmamanın menekşesi sözüne oldukça katılıyorum. Başımızı çevirdiğimiz yerlerin zencisi olmaya da öyle, parla dur Eşref Yener, şiirinle ve o renkli dünya!

(Fazla Uzaklaşmış Olamam, Eşref Yener, Hayal Y. 2018)

Önder ÖZTÜRK

YÜZÜME NAZİRE

Aczimi gözlerime nasıl kovmuşsa tanrı
Üzerimde beyazın deli gömleği tonu
Bileğimi ezerken hüznün hırçın atları
Gitmiş elimden ağır ganimetler mektubu.

Cebimde sırlı afyon, cebimde bilet paslı
Dedemin sureti sessiz cep saatimde
Merak kuşunu uçar yuvasına yabancı
Benim yüzüme konar telgraf telleri de.

Her parmağı bir balta putlar koğuşturmuş insan
Her koğuşturmuş bir yastık bir de organ hediye
Yastığı alfabetesi masallar fısıldıyor
Her mısrası bir şiir, her şiiri nazire.

Ahmet ÖZDEMİR

ILIK SÜT

venüs'ün çatlak kadehinden süzülür bu ağılı bal
tapınaklardan kaçtı günahların sıcak mağarasına
usul usul geçtim ovasından buğday başaklarının
yatırdım yüz üstü ormanı ve büyüdü esmer tavşan

padmini nilüfer çiçeğiymiş gecenin bataklığında
uzandı ellerim keşfetmek için taç yaprakta ıtır
gözesinde kaydandı su durmadan ıslandı avucum
içine çekti beni derin çember beyaz çarşafarla

tılsımlı dalgaları büyüttü kasıklarımdaya rüzgâr
ben terledikçe gidip geldi kollarımda kızıldınız
ikiye ayırıp geçti açtığı yolu esmer tavşan
damla damla boşaldı ılık süt karıştı süzülen bala ///

Cengizhan TOPÇU

GÖĞÜN FAHİŞESİ

kalbin suyu akmaya başladı
İnanna'nın cezbeden göğüs kafesinden
aşk bahçesine

aşk bahçesi; gök teknesi
yeni doğan ay
sürülmemiş nemli toprak

Dumuzi'nin kor yüreğiyle şekillendi
kutlu öykünün resmi
İnanna: oyasıdır muştunun

SAĞIR YANILGILARDAN BİRİ DAHA BAŞTAN DEF EDİLİRKEN!

Hüseyin KÖSE

Akatalpa dergisinin Mayıs 2018 tarihli 221. sayısında Hüseyin Peker imzalı, şahsım ve şiirim hakkında yayımlanmış 'değerlendirme'yi geç de olsa okuyabildim. Sonra yine geç de olsa, Akatalpa'nın Temmuz 2018 tarihli 223. Sayısında yer alan "Şer Cephesi" başlıklı son kin bükücü yazıya da akatalpa.org'dan erişim sağlayarak hıfz eyledim... İncicam yoksunu ilk yazıya –tam da ölçek ve çapının gerektirdiği biçimde- sosyal medya mecalarının birinde küçümen satır satırlarının elverdiği ölçüde usulü dairesince mütekalibiyet göstermeye çalıştım. En hafifinden 'mütekalibiyet' gösterdim, zira 'mukavemet' etmenin hiçbir türüne değer bulunmayacak bir yazıydı. Ama hakkımı teslim etmeliyim; yılların deneyim birikimli şair ve yazarı Peker, hiç olmaya bana tam cepheden, anlamlı şanlı adımla seslenmişti. Zinhar karşılıksız kalmamalı diye düşündüm. Buna karşılık sonuncu yazıda buna bile cüret edemeyip işi "Alleben deresi" metaforlarıyla, "İzmir'in Konak semtinde duvarı nemli, rutubetli bekâr odası" örtmeceleriyle –ki benim hiç Konak'ta bir evim ve dahi ikametgâhım olmadı-, sonrası "gurbetçi kimliğimle" "zor koşullarda kendimi yetiştirme" çabalarım ve sıra dışı baht dönüşü çekinceli övgüsüyle –anlaşılmaz öfkesini satır aralarına vura vura-götmeyi seçmişti. İşte bu, hiç de affedilir bir şey değildi; bu kez esaslı bir karşılığı hak ediyor diye düşündüm, belki de olası bir yanıt yokluğunun karşı tarafıta "ciddiye alınmadan kalmış kişi" sendromuna dönüşmesinden korktuğum için; ya da belki kendi çıkardığı sesin ayartıcı gürültüsüne kapılıp gitmiş birisi için bir dış ses olurum umuduyla... İlk, benim şiirim kara bir şiir olabilir, bu tespiti tamamıyla katılıyorum; dünyam kara, hayalim kara, günüm sabahım kara, içi kara bir yuvada yaşıyor da olabilirim, tüm bu kara sıfatları –Hüseyin Alemdar olsa "engelli beyaz" derdi- gururla taşıyacağım bir unvan gibi de görüyor olabilirim. Hepsini olası bunların. Ama gelin görün ki, deneyimli bir kalem efendisinin "noir hard" çizgimin, aradaki her renk tonunu koşar adım atlayıp cümle kardeş kelimeleri bir topar sözcük yığımına indirgeyerek asla idrak edemeyeceği bakış açısı farklılığımıza lüzumsuzca abanırkenki "yumuşamış kimliğindeki" yersiz gerginliği anlayamıyorum. Görmezden gelemez miydim peki? Hayır, kuşkusuz gelemezdim. Çünkü bir şairin yazdıklarının yaşamına, yaşamının da yazdıklarına tıpatıp dâhil olduğuna inanan biriyim. Bu yüzden de sözde "psikanalitik kişilik çözümlemesi"nin art alanındaki yıkıcı hafriyatı görmezlikten gelemiyordum. Şiirini savunurken aslında onurunu savunuyorsundur, yazdıklarımızın bizden bağımsız ve bizden sonra da yaşamına devam ettiği saçmalığına da inanmıyorum, hiçbir zaman da inanmadım. Yazınsal postyapısal terennümün –ki 'arkadaş'ın mevcudiyetinden haberli olduğunun varsayarak bunu söylüyorum- bir müellif olarak sizden sonra da yazdıklarınız üzerinden hecin tipler, kötücül eller tarafından kapınıza bıraktığı binlerce dinamit olduğunu biliyorum; ve bazıları barınağınızdan uzak yerlerde patlıyorlar diye, bu kötülükten muaf olduğunuzu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Peker, işte o kötücül insanlardan biri diye düşünüyorum, üstelik daemonik bile değil; hakaretle övgüyü, yergiyle sövgüyü, idrakte zannı birbirinden ayırt ettiği gün –ki buna kalan ömrü vefa eder umarım- gerçekten iyi niyetli biri olduğuna temelli kani olacağım. Çünkü buna o kadar inanmıyorum ki, daha yıllar önce yazdığım ilk şiirlerimden birinde öylesine geçiveren bir ifadeden "İsede eşcinsel olduğum imasını" bile çıkarmıştı! Eşcinsel olmak suç ya da ayıp ya da kabahat değil biliyorum;

aksine, her damgalı ve lanetli kişi gibi, dışlanmanın lütfuna mazhar olmuş varlıklar hepsi... Dahası damgalı kimliklere sahip çıkmışlığım bile vardır, ama işte o kötücül insanların kendi kötücül zihninin en derin karanlıklarına baktığında gördüğü çarpık yansımasına sizi de katık etme makûs çabası yok mu? Tam da böyle bir cürümden sorumlu tutuyorum Peker'i. O salt kılıçtıktan ibaret ve ucube görünümlü "psikanalitik" yöntemi ve analiziyle daha pek çok sert kayaya çarpıp duracak, bunu biliyorum. Ben kadın ya da erkek olsun eşcinsel kimliğe sahip birini sağlam ve tutarlı ve dahi efendi şahsiyetinden ötürü bilir, alır ve kabul ederim. Ama gelgelelim bu Peker gibi birinin anlayabileceği bir şey değil. Onun yaptığı eleştiriye değil, hele psikanalitik bir kişilik analizine hiç değil –bunun için Troyat, Zweig, vb. kalemleri okumalı biraz derim, okuduysa da bir daha okumalı-, bel altı vuruşların kinli ve sinsî diline kayıtlanıyor. Hal buyken, bilgi ve feraset değil de her türden marazi ilgi yüklü, nevi şahsına münhasır 'analizi', tahkirli/tenzihli sözlerin ortalamasına göç eden yaklaşımı uzak olsun... Bunca yıllık yazınsal birikimi ve entelektüel çabasıyla "kasten yanlış anladığı" şiirsel pratiğim ve hayata bakışımla ilgili gerçekten bir şeyleri merak etmiş olsaydı ciddiyetle irdeleyip bulurdu mutlaka, ama ben yine de naçizane görüşümü birkaç cümleyle aydımlatayım: Şiir, tökezleten yolların sesleriyle eğitir bizi. Her yıkım sonrasında büyük onarıcıdır bu yüzden. Sevinç verir, aynı zamanda idraki hızlandırırken... Nadiren bilir, hiçbir doğruyu söyleyemez, hiçbir derinlikli gerçeği... Ne kadar şair varsa hepten bildiği şeylerin kâmilin cahilidir... Arzu sapkını bir müsekkin gibi bir şeydir de denebilir. Bazen de bön yanlarımızın alevli müziğidir, orta yaşlara iyi gelen... "Çakılların arasından sızan suyun sesi" ki, İbranicede şiirin menşesine bu serinleten cümleyle girilir. Tökezlenirse ne olur, bu duyguyu anlatır... Şayet varsa/var olacaksa şiirin toprağında birkaç metrekairelik bir yerim, hasbelkader işitiliyorsa/işitilecekse de ücretlerde bir yerde birkaç mısralık soluğum, artistik patinaj yapıp 'poetikam' demeyip "po-etik" duruşum diyebileceğim bir arzuhalim, bu birkaç satırlık açıklama kanaat beyanım olsun isterim, hepsi budur, daha ötesi değil. Zira kalemi elimize alıp -her ne olursa- bir şeyler yazmadan önce ve belki de hepsinden hepsinden önce, etik kaygılar duyması gereken varlıklarız diye düşünüyorum. İnsan olmak ne zor düşüncedir, arı olmak, duru olmak, uz olmak; emin olmak kelimelerinin kimseyi incitmeyeceğinden. İnsani etiğin filozofu Levinas'ın dediği gibi, kendi insanlığını ötekinin yüzünde tanımak ne büyük erdem...

Peker'in ilk yazısının 'iyimser' ve (öyle ya, mademki "bulamaç haline getirmeyi" çok seven biriyim) "düz bir dünyayı" dümdüz kavramayı telkin eden havasında ne mi var? "Anadan doğma karşı çıkmaların adamı" için hazırlanmış bir ilk mezar... Bildiniz; o bedbaht mevta ben oluyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum ya bir deneyeyim. Sözelimi "balkonsuz bir direnişti şehirli korkulara" dizesinden bile bakın ne ters-düz anlamlar çıkarıyor: "Balkonsuz diyerek, tutunacak her tür dayanağı, teras'a çevirdiği manzaradan korku filmine çevirdiği ve karanlık bir tabloya dönüştürdüğüne tanık oluyoruz." Allah aşkına siz bir şey anladınız mı? Ya şu "tespit'ten: "(Gidişin) derken şiire başından ayrılık terennümüyle başlar." Ya "sen, pirimiz, efendimiz Rainer Maria Rilke" dizesini bir yere konumlandırmaya çabalayan şu cümle ne demeli: "Hiçbir sevgisinde içten değil." Tapaj hatalarını demiyorum, ifade sarıhliklerini ya da anlatımda mükemmelliği hiç saymıyorum, sadece önden giden o uğursuz hipotez cümlesine, en başta kurduğumuz ve daha başta doğrulandığını görmek için yırttığımız varsayım cümlesinin vaziyeti başka türlü düşünmemize el vermeyen pişkinliğine dikkati çekmek istiyorum. O varsayım cümlesi ne mi? Peker'in en düz ifadesiyle; "Karamsar bir dünyadan yola çıkmayı huy

ARARAT

Nazan'a

haline getirmiş olmam..." Düz bir dünyanın dümdüz okunup kavranışı dediğim şey bu işte. Son, daha baştan belli. O halde yol niye var ki? Oysa en basitinden bilimsel bir analiz, doğrulandığını görmekten hoşnut kalacağımız verilerin ötesine odaklanır. Hayal meyal sezilen şüphenin gerçekliği böyle keşfedilir. Darwin gibi, kendi görüşlerini onaylayan kitapları kişisel kitaplığının en uzak köşesine sürgüne yollamakla hissedilebilir bizimkine benzemeyen düşüncelerin sevinci. Anlamak için gözlerini uzağa diken filozofun bildik bakışı değildir bu, bizatihi saksıyı çalıştırmayı ve zahmet çekmeyi gerektirir... Ama gelin görün ki, Ahmet'e, Mehmet'e çalışan biri bu zahmete katlanabilir mi? Bilmiyor değilim bu asırlık gerçeğin hikmetini... Yaptıklarımızın değil de birbirimizin bedenleri ve kimlikleri peşinde koştuğumuz sürece de bu gerçek değişmeyecek... Ama yine de yazısını bitirirken terennüm ettiği sondan bir önceki o "Vakitsiz çiçeklendiğini sanma" teklifsiz hitap cümlesi ile ikinci yazısındaki "Ara sıra ortaya gene dökülüyor bu gereksiz 'muhalif varlıklar'" serzenişi arasında nasıl bir anlamsal korelasyon kurmalı? Ne ki itirazım bunlara da değil. Asıl canımı acıtan şey, Peker'in

özel yaşam ve şahsiyete gösterdiği bu saplantılı ilgi. Deyim yerindeyse, sorun, her kalemi ele alışında, yalnızca kendi hafızasında uçuşan ve bazen de yıllar içinde rengi ve gerçekliği giderek solmuş, çizgileri daha da flulaşmış manzaralarında... Yalnızca hatırladığı kadarını bilmesi ve bildiklerini de yazımsal üslubunun en şah düşünceler mertebelerine çıkarması, sorun tam da bu. Hüseyin Peker artık iyi düşünemiyorsa veya yaşadıklarını çarpık çurpuk anımsıyor ve dahası anımsadıklarına iman etmişçesine kendini de inandırmışsa, bizler bu başı sonu körelmiş hafızanın niçin gönüllü veya uysal kurbanları olalım? Hatırlıyorum da, bir defasında, çok eskiden birlikte olduğum bir hanımın artık hatırlayamadığım kadar uzak bir zamansal mesafeye göç etmiş hatırasını bile rakı şarap masalarına meze etmişti! Gecenin epey ilerlemiş bir vaktinde beni aradığı o saat, ne uğursuz, ne onur kırıcı bir saattir! Yine hatırlıyorum da, o an yatağımdan doğrulup çareyi her şeyiyle esaslı şairler soyundan olan H.A.'yı cebinden arayarak çok sevgili arkadaşını zapt etmesi ricasında bulunmakta araştırdım... Diyeceğim o ki, şiirini sevebiliriz, edebi tarzı da hoşumuza gidebilir bir kişinin, ama her seferinde münasebetsizce, bel altı vuruşlarının, kişiliğinize sataşmaya varan hezeyanlarının, utanmaz ve falsolu çıkışlarının yüzü suyu garabetine onu yine de bağışlayabilir misiniz? Ya da bunca onur kırıcı patavatsızlığın ardından, onu yine de yüreğimizin en müstesna köşesinde tutmayı sürdürmeli miyiz? Hem bunu neden yapalım? Ben, kusuruma bakılmasın ama bunu yapamayacağım. Yapmaya çalıştığım şey, Peker'e hakkımdaki yazılardan dolayı lanet okumak değil, sadece kendimi doğru biçimde anlatabilmek dostu düşmana karşı. Şimdi önümüzde ikinci hava bükücü yazı da durduğuna göre, gelin son olarak hep birlikte bir iki balon daha söndürelim. İşbu yazı konusundaki ilk tepkim şu oldu: "Eyvah!" dedim/halen de diyorum; yazık oldu onca güzelim can eriğiyle birlikte kan kırmızı bir yürekle içilen şaraba... Heyhat ki, ne heyhat. Dayanılmaz bir histi; zira şerden adamlar çarşaf listesinin en "gereksiz muhalif varlıklar" hanesine kodlanmışım. Çerden çöpten bir adamdım, diğerleri hep kargı! Bu devirde muhalif olmak yersizdir zira, muhtelif kalemlerde tatlı su perçemlisi bir şair kertiklisi olmak da gerektir... Tufeyli gibi davetsiz sofralara destursuzca diz çökmek ve az evvel yüzüne karşı mürailik edilen muhatap size sırtını döner dönmez de avlanan itibarı çakal dişli manzaraya servis etmek adettendir. Bu tarz yazılara değerlendirme, yorum, kritik, analiz, hele de 'psikanalitik bir kişilik çözümlemesi' denebilir mi gerçekten? Peker, yazısının türünü kategorik olarak böyle tanımlamış tanımlamasına da, gelgelelim acaba asırlık psikanaliz hazretlerinin bundan haberi var mı? Hadi diyelim ki var. Hadi diyelim ki lüzumlu bir ihtiyaç

Sonra sen geldin güneşe taşıdık karanlıkları ekmek derdi kömür derdi sevgiden önce başlayandı dağlarda bir silah patlasa bizim çeşmelerimiz ağlardı ağaçlar soyunsa rüzgârdan bahçelere öykündük.

Büyük bir ağrı taşırım şuramda şuracıkta boynumdan ur gibi salınır dünyanın akmayan nehirleri meydanlara çıkarım ıpsıslak silahsız ve urbasız gökyüzü evleri kuşanır ben sapanımı tutunca.

Susmak yalnızlığın diğer adıdır bütün çarşambalarda mevsimleri onaransın şimdilerde günleri tamamlayan ayrılığı temizleyen akşamlarımdan, Sonra sen geldin uzun baharlara ertelendi kışlarım.

da belirdi, o vakit bu konuda goygoyculuk mektebinin lafabeliği şubesinden emekli olduğu tescilli birinin değil de, bu sahada kâmilan rüştünü ispatlamış bir memleket evladının kapısını çalmak daha hayırlı olmaz

mi? Onu niçin dinleyelim? Diyelim ki kimsenin kapısını çalmaya lüzum yok, o vakit bu yersiz ağız dalaşına neden girelim? Lafın kısası, Hüseyin Köse şiiri diye kimi sayfaların kenar boşluklarına esef verici bir ısrar ve inatla salvolar atarken gerçekten de boşuna zahmet etmiş Hüseyin Peker. "Ama keşke yazdıklarımı daha geniş bir idrak zaviyesine sığdırabilmeyi başarabilip de öyle kaleme kâğıda sarılsaydınız" diye yazmışım o gün; "her zamanki gibi yine bir şey (az şey!) anlamamışsınız benden" diye de eklemiştim. Şimdi, bu ikinci öfke dolu yazıyla birlikte, dil sürçmeleri açık seçik biçimde en kahhar cümlelere dönüşerek su yüzüne çıkmış olduğuna göre, daha başka ne diyebilirim... Olsa olsa biraz daha genişletebilirim çattığım çerçeveyi ve o gün söylediklerimi biraz daha aleni hale getirerek -ikinci kere deme riskini de göze almak suretiyle- daha da netleştirebilirim belki bir şeyleri. O halde muhatabın yüzüne karşı ve tam cepheden ve lafi fazlaca uzatmadan diyelim diyeceğimizi: Keyifli bir karmaşa gibi vehmettiğiniz ücra yalnızlığımıza, nesnel temeli olmayan bir karamsarlık gibi konumlandığımız yaşamsal olmamışlıkların telkin ettiği ağrıya, her biri varoluş kramponu zamansız vuruşlarına denk gelen uzlaşsız mecazlarıma yine eğik bir açıyla vurmuşsunuz... Çünkü öyle açık seçik ki dik duran her cismin karsısında bile böyle sayrı bir eğiklikle yan yatmışlığı yurt tutmuşluğunuz, gerçekliğe öylesi etik dışı vuruşların yamuk postüründen bakmışlığınız... Daha başka ne diyebilirim ki bunun üstüne? Bu hakkınızdaki kaçınıcı sağır yanığı, hatırlamıyorum... Her birkaç yılda bir hararet kazanıp irtifa kaybeden söylemlerinize, bu yamru yumru, bu biçimsiz, bu sevimsiz ve eğreti keşişmelerimiz sonunda iyi ki yeni bir idrak mertebesine evrildi...

"Siz bana şiir/edep mahfillerinin açık bir cezası değilseniz, kimin veya neyin peşin hükümlü gazabısınız?" soru cümlesinin muhatabı da kuşkusuz herkesten önce bizzat benim... Şimdi daha açık seçik biçimde görebiliyorum gerçekte olup biteni. Ben, sadece anlayabildiği kadarını anlamış ve anlayabildiği kadarının eksik/kopuk bilançosuna ulanmış biriyle kötü bir hatıra yaşamış birisiyim, o kadar... ////

TİYATRO & SİNEMA SANATÇILARI AKRABALIKLARI

Ramazan TEKNİKEL

- *Naşit Özcan & Amelya Hanım & Selim Naşit Özcan & Adile Naşit (baba & anne & oğul & kız)
*Turgut Demirağ /film yapımcısı/ & Melika Demirağ /şarkıcı/ (baba & kız)
*Öztürk Serengil & Seren Serengil (baba & kız)
*Türker İnanoğlu & Filiz Akın & İlker İnanoğlu (eşler & oğul)
*Sadri Alışık & Kerem Alışık (baba & oğul) *Sadri Alışık & Çolpan İlhan (kardeş) *Tarık Akan & Barış Akan (baba & oğul)
*Hülya Avşar & Helin Avşar (kardeş) *Açelya Elmas & Naz Elmas (kardeş) *Mustafa Alabora & Mehmet Ali Alabora (baba & oğul)
*Rasim Öztekin & Pelin Öztekin (baba & oğul)
*Tanju Korel & Hülya Darcan & Şehrazat (Bergüzar Korel) (baba & anne & kız) *Kadir İnanır & Erdoğan Arıca & Soner Arıca (dayı & yeğenler)
*Erdoğan Arıca & Kadir İnanır (dayı & yeğen)
*Hayri Esen & İtir Esen (baba & kız) *Necdet Tosun & Erdal Tosun & Güldal Tosun (baba & oğullar)
*Sıtkı Akcatepev & Halit Akcatepe (baba & oğul)
*Erdal Özyağcılarv & Güzin Özyağcılar (eş) *Cüneyt Arkın & Murat Cüretlibatur (baba & oğul)
*Türkan Şoray & Nazan Şoray (kardeş) *Hülya Koçyiğit & Nilüfer Koçyiğit & Feryal Koçyiğit (kardeşler)
*Hülya Koçyiğit & Gülşah Alkoçlar (anne & kız)
*Hülya Koçyiğit & Engin Altan Düzyatan (torununun eşi)
*Gülşah Alkoçlarv & Engin Altan Düzyatan (kayınvalide & eş)
*Rana Fosforoğlu & Ferdi Master & Enis Fosforoğlu (baba & çocuklar)
*Enis Fosforoğlu & Seren Fosforoğlu (baba & kız)
*Bilal İnci & Elif İnci & Aysim İnci (dede & torunlar)
*Altan Erbulak & Dağhan Küleğec (dede & torun)
*Rutkay Aziz & Doğa Rutkay (baba & kız) *Pelin Körmülcüv & Hazım Körmülcü (kardeş)
*Nejat Uygur & Behzat Uygur & Süheyl Uygur (baba & oğullar)
*Cihan Ünal & Irmak Ünal (baba & kız) *Cihan Ünal & Türkan Şoray & Yağmur Ünal (baba & anne & kız)
*Yıldız Kenter & Müşfik Kenter (kardeş) *Rıza Kocaoğlu & Gözde Kocaoğlu (kardeş) *Aysel Gürel & Müjde Ar (anne & kız) *Murat Birsal & Gülce Birsal (eş)
*Bilge Pakalınlarv & Aslı Pakalınlar Çavdar (anne & kız)
*Yılmaz Erdoğan & Belçim bilgin (eş) *Zeynep Değirmencioğlu /Ayşecik/ & Ömer Dönmez /Ömercik/ (kuzen)
*Selçuk Vural & Hakan Vural (baba & oğul) *Cem Karaca & Emrah Karaca (baba & oğul)
*Kaya Akkaya & Esra Akkaya & Sarp Akkaya (kardeş)
*Metin Serezli & Nisa Serezli & Murat Seezli (eş & oğul)
*Avni Dilligil & Belkıs Dilligil & Çiçek Dilligil (baba & anne & kız)
*Aliye Rona & Avni Dilligil (kardeş) *Burçin Orhan & Süheyl Uygur (eş)
*Pelin Altuğ & Yağmur Atacan (eş) *Yasemin Yalçın & İlyas İlbey (eş)
*Kerem Yılmaz & Göksel Kartay (eş) *Aykut Gürel & Seden Gürel (eş)
*Erdal Cindoruk & Taner Cindoruk & Caner Cindoruk (amca & yeğenler)
*Dinçer Çekmez & Metin Çekmez (kardeş) *Ayşen Gruda & Ayten Erman & Ayben Erman (kardeş)

Umut TEMUR

YAĞMUR

*Bu Yağmur'u yazan
N.F.Kısakirek'e.*

Rahme düşen döl gibi uyutucu,
İlk dokunuşlarcasına üşütücü,
Limon ağacı gövdesine yakışan,
Karınca tanışıklığında Alime.

Yağmur, susamışçasına hayat doğuran.

Ağustos 2018

- *Zeynep Beşerler & Derya Beşerler (kardeş) *Uğur Yücel & Derya Alabora (eş)
*Devrim Evin & Deniz Evin (kardeş) *Abdullah Şahin & Haluk Şahin (kardeş) *Kemal Sunal & Ali Sunal & Irmak Ünal (baba & oğul & kız)
*Fatih Erkoç & Sinan Erkoç (kardeş) *Semih Sergen & Burak Sergen & Toprak Sergen (baba & oğullar)
*Alev Sergen & Burak Sergen (dayı & yeğen)
*Suzan Avcı & Aydan Şahin (hala & yeğen) *Orhan Günşirayv & Mahir Günşiray (baba & oğul)
*Nedret Güvenç & Ece Uslu (teyze & yeğen)
*Aliye Uzunatağan & Ayşecan Tatari (anne & kız)
*Belkıs Dilligil & Çiçek Dilligil (anne & kız)
*Raci Şaşmaz & Necati Şaşmaz (kardeş) *Aliye Rona & Çiçek Dilligil (hala & yeğen) *Tekin Akmansoy & Arzu Akmansoy (baba & kız)
*Mine Mutlu & Çağhan Çulha) anne & oğul)
*Halit Ergenç & Bergüzar Korel (eş)
*Yusuf Sezgin & Selma Güneri && Umut Sezgin (baba & anne & oğul)
*Ahmet Uğurlu & Mustafa Uğurlu (kardeş) *Ebru Akel & Deniz Akel (kardeş)
*Savaş Dinçel & Barış Dinçel & Bihter Özdemir Dinçel (baba & oğul & gelin)
*Ali Sururi & Gülriz Sururi (amca & yeğen) *Mustafa Altıoklar & Sarp Levendoğlu (dayı & yeğen)
*Çetin Tekindor & Ayça Tekindor (amca & yeğen)
*Ali Şen & Şener Şen (baba & oğul)
*Haluk Kurtoğlu & Cem Kurtoğlu (baba & oğul)
*Gazanfer Özcan & Gönü Ülkü Özcan & Fulya Özcan (baba & anne & kız)
*Ata Demirel & Özge Borak (eş)
*Selahattin Taşdöğen & Naci Taşdöğen & Erkan Taşdöğen (kardeş)
*Ferda Anıl Yalkın & Kamuran Yarkın & (baba & oğul)
*Ali Düşenkalkan & Munis Düşenkalkan (kardeş)
*Sönmez Atasoy & Faik Sevin Atasoy (baba & kız)
*Çetin Tekindor & Ayça Tekindor (yeğen) *Saadetin Erbil & M. Ali Erbil (baba & oğul)
*Şahan Gökbakanv & Togan Gökbakar (yönetmen) kardeş
*Betül Arım & Mehmet Ali Alabora (anne & oğul)
*Atif Yılmaz & Zeynep Cassalini (baba & üvey kız)

Mehmet RAYMAN

KATILIM

bir yalım
ötemize düşen bombaları
çocuklar bulmuş sokakta
ölüm onları yakalamış
işte tam oracıkta

ah kimler yaptı
üstü kırtışlı bombaları
belki geceleri dönen kadınlar
dökümhanede tıkr tıkr işliyor zaman
kimine para kimine paramparça
göğsünü yırtan kadınlar
bir bakışta vurulmayın insanlara

nereden geldiği bilinmeyen kurşunlar
kaç çocuğun geleceğini sildiniz yeryüzünden
umutlarımızın afacan çocuklarını
doya doya sevemedik bir daha
sırasına kırmızı gül koysak ne yazar
basma fistan giymeye korkuyor kızlar

övünmekten gelenlere yer yok
sırtımızda taşırız emeğin paydasını
direne direne yaşarız dolan günleri
kapımız penceremiz rüzgarın ezberi
paslı zincire bir halka değilsen eğer
gün eğrilmeden sen de katil bize

Turgut TAN

ISSIZLIK

Bazı ayrılıklar uzun sürer
Sonsuzdur
Hatırlanır sadece
Başbaşa kalınca hayallerle,

Akordiyonun her bir tuşunda anılar
Küle dönmüşse,
İnsanın yüreği sızlar mevsimlerle,

Dalgalar gibi çırpırır
Kalplerin kırgınlıkları
Canlanır bellekte

Serin ikindilerde
Ayrılıklar,
Kederler içinde rüzgârı
Kalpler kırık kırık cam parçacıkları

Anı yıllardan neler kaldı?
Özlemler, içlenmeler
Eylül yağmurları, çisentiler

Bakılınca yıllar ötesine incellekle
Geçmişten, seven kalplerin güvenikliği
Şiirlerden ıssız dizeler kaldı.

Ahmet Şerif DOĞAN

ISLANMADAN OKUNSUN BU ŞİİR

-Su neden kanar Hocam?
Yorulduğu için mi?
Ünzile Hoca:
- Hangi su?
-Mesela Fırat, örneğin Dicle?

Naif bir yağmur iniyor sessizve avluya
Kırılğan, jiletli telleri incitmeden
Altında duranı ıslatmayan
Yağmud oluşuna koşturuyorlar hınzır hınzır
düşer düşmez damlalar

-Su kanıyor Ünzile Hocam, ılık ılık
Çukurovanın pamukları olmadı mı henüz

Paraşütü açılmamış sözlerimi yutuyorum
İçerime yağmur taneleri kadar serin ve yorgun düşüyor
Gülüyorum, gülüyorum hallerine ıslanmadan
ve orada kalıyor sular
içimin küfür olukları tıkalı
Ben böyle sarılğan katrelere ıslanmadım

-Su kırılıyor Ünzile Hocam, kırık kırık
Mezopotamya güneşi doğmadı mı henüz

Sahi, burada hvalar çok güzel
Islanıyor sürekli, yağıyor eski yağınlar eskimeden
Sizin oralarda havalar nasıl Ünzile Hocam
Fıdatla Dicle hâlâ kanıyor burada

Ayfer KARAKAŞ

ACCIDENT

Gürültü, sus!
Ben kıvranıırken sonbaharın koynunda
Ulumalar duydum vuruşma öncesi
Han sarhoş hancı sarhoş!

Kilit vurulmuş kapılar, siyah boyalı pencereler
Yanaştı yanıma bir ağaç, gölgeme sokuldu
Döküldü sarı ağlayan yapraklarını, üzgün

Çiçekle onardım da yırtığımı gizlemedim Nasıl gizleyeyim,
açık yara
Kuduz ırmaklar öptüm. Kudurttum şehlalığımı
Dilimde ti li li li li li liiiii

Kirli sevdim seni dünya
Beyaza boyama hünerimle. Dirildim ve
Bir aşk şarkısı mırıldandım
Bir yudum konçerto ile
Utandım sesimdeki incelikten

Söylemekten aşındı dudaklarım, sense alıştım. Beni sevme!
Sessizliğine itirazım yok

Kişilerim tükendi
Kaldım kendimle baş başa
Sıramı aldı bir hüznü gü, ölmeye.
Taş denize düşer kirpiğim! Kaza bu.

Osman Serhat ERKEKLİ

- 567
Hollywood'u nasıl öldürdüler; Hollywood'a ihtiyaçları kalmadı; artık milyonlarca ekran var çünkü, diyor Sevil Avşar.
- 568
Budak, Fazlı Yalçın'ın Zaman Tüneli Yazıları ile Ali Turmuş'un Şiirserverin Günlüğü adlı kitaplarını göndermiş. Sincan İstasyonu'nda epeydir nerde diye merak ettiğim Seval Esaslı'nın da şiiri vardı.
- 569
Hastalandırarak Tanrı biz delileri kendine ayırıyor. Bizim herhangi bir dinde ibadet yapmamız gerekmez. Hayatımız ibadettir.
- 570
Tuhaf, İkinci Dünya Savaşı ben doğmadan sadece on yıl önce sona ermiş.
- 571
Kamil Eşfak Berki ile oturduk. Belki toprağı da değiştirirler; kokusu kalmaz, dedi.
- 572
Yakında karıncalarla kucak kucağa yatacağım. Kolların bir karıncayı sarabiliyor mu?
- 573
Bir karınca bir karıncadan, bir serçe bir serçeden daha güzel olabilir mi?
- 574
Murat Karacan geldi. O, Sevil ve ben dinden, siyasetten konuştuk.
- 575
Sevil Avşar diyor ki bu çağ delirten bir çağ, deliren bir çağ.
- 576
Eskiden sedef kakma vardı; her mahallede marangozlar vardı. Pazarda altın bileziğin taklidini elli kuruşa satıyorlar. Hayat da şiir de ucuzladı. Alıcının saygısı kalmadı.
- 577
Serdar Koçak Tanrı insanı yarattı; nefsi ekledi; uygarlığı bina etsinler diye, diyor.
- 578
Hüseyin Alemdar tavsiye edince fark ettim; Yedi İklim'in ağustos 2018 sayısında Sinan Yavuz'un Taşrada Saatler şiiri orijinaldi.
- 579
Ramis Dara diyor ki : Bu Dünya karşısında sağlam kalanlar gerçek delilerdir. Deli denenler de Hayatın akışını yumuşatmak için rol yaparlar aslında. Bu ara beş kefal tutmuş; onu paylaştı benimle.

HÜZNÜN KARANTİNASINDA
ÖPÜŞTÜM

yeğenim Ege Muzaca'ya

İçinizde yalnızca ben ters oturuyorum!!!

inatla dünyanın tam ortasında
yanı başında yerde uzanan siyah köpek
kahverengi köpeğin kulaklarını yalıyor durmadan
zaman kör sağır dilsiz bir ötenazi gözlerimizde

ağır ağır sakın çığlık
diğer çığlıkları eşiyor her tarafından kalbimin...

bir açık artırmada içimdekileri dışıma seriyorum;

gerile gerile bileklerime kadar dünyanın kalbine
sokuyorum ellerimi
ağzına kadar çocuk cesetleri, ölü keklik kuşları
karnımı çeke çeke kapandığım dizlerimde
üç tarafımdan güneşin yansıdığı pencerenin
kenarlarında pençelesen çığlığın lehçesi
kan revan gözlerim
ve yalnızlığın künyesi orta doğu
müşahide altında

delire delire kendime saklanıyorum elimde olmadan;

hızla koşu koşu dizlerimin üzerine kapanıp
kendimden geçmişcesine uyansınlar diye
ellerim arasında hiç durmadan küçük cansız bedenleri
sallaya sallaya aklımı kaybediyorum
teker teker üzerimdeki delikleri sayıyorum mermi izleriyle
çocukluğum müşahide altında

yeni doğan çocukları öpüyorum inadına kalplerinden
koklaya koklaya
içimde konfor ve Amerika
müşahide altında!..

580

Bir Azerbaycanlı tanıdığım, Türk Dil Kurumu kelimelerine bir türlü ısınmadığını, muhabbetin yerini sevginin tutmadığını söylemişti. Eskiler bilir, belki de Hisarcılar haklı idi.

581

Mehmet Sarsmaz ile konuştuk telefonda. Yaşamak lazım , diyor, ama ölmek de lazım, diyor.

582

Hürriyet Yaşar'ı özledim. Eskiden, aşağı yukarı yirmi yıl önce, çok sık görüşürdük.

ATEŞTEN OYULANLAR VEYA IŞIK YANIĞI

III/BEHÇET AYSAN ÇINLIYOR
KULAKLARIMDA

Çınnnnnnnnnnnnnnnıyor öfkenin bam teli
Buncası hiçbir imgeye sığmıyor ah sığmıyor
Yangınlar yuyor Türk şiirinde her imgeyi, sancının
Buncası şiirle bile anlatılamıyor alev almış kalemler
Kâğıtlardan kan damlıyor tarihin kara sayfalarına

Ah ulu Anadolu Frigya'dan kalan tortu
Kesssek mi ipini sözün kördüğüm olmuş da
Behçetçe ağsın göklere diye uçurtma
Ağlasın yollar oteller, utansın şölenler diller
Ağlasın Diyonissos, Kibele bassın bağrına
Ardından susalım susalım, utansın ölüm
Behçet Behçet Behçet diye inlesin sazlıklar
Nice acılar sektirdik kanlı Sivas denizinde
Oltayı güneşe atmıştık, yine karanlık çıktı payımıza

Acılar denizinde batıp çıkan birer adayız
Her ulaştık sandığımızda kömür gözlü sevgilim
Bağışlamaz uçurumlara vardı yolumuz
Sandık ki varacağız sonunda o kızıl ütopyaya
Çivisini çıkardılar yaşamın sellere kattılar bizi
Zehir yayılıyor Sivas'tan yurdun damarlarına

Oradaydık, tanıktık yakılışına ulu ağacın
Dallarında kan kırmızı sevdalar asılıydı
İnanmadık elbet, kim inanır böyle bir kedere
Sürüldük acılar adasına inci taneleri gibi
Nar gibi dağıldık otel odalarında
Bir daha uzattık başımızı koyun gibi cellada

Maraş'ta bir daha, Çorum'da bir daha, Sivas'ta bir daha
Ne bitmez bir ölümümüş bu sevgilim ne bitmez
Kaç darağacı, kaç ustura, kaç balta, kaç yangın, kaç çağ
Spartaküs'le, Bedrettin'le, Deniz'le, Behçet'le
Hep ordaydınız aynanın ardında, biliyordunuz
Ya da öğrendiniz susmayı karanlığa, bak
Behçet Aysan ağrıyor yangınların ağzında

Acıdır benim damağımnda şiir, Nesimi'dir, Nef'i'dir
Sıralı sırasız zonklar tarihin şurasında
Çok "kırgın" Behçet Abi "saçılmış bir nar gibi"
Arar bizi sorar bizi şuradaki yıldızlar gibi
Halaya durmuş Deniz'le, Mahir'le, İbrahim'le
Bakar bize yıldızların ta içinden kalbimizi yarar gibi
Ne diner acı ne de alışılır acıya sarar yüreği bir zar gibi

Behçet Abi, benim Ankaralı savaşkan ve sevişken abim
Büyükekspres'te çekilmiş siyah beyaz bir resimde...

Ocak/Şubat 2018 (Avrupa Konutları 1)

KARANLIK VE GÖLGELER

bir akşamüzeri
sonsuz bir sohbetin bestesini yaparken
ilerlemiş epeyce vakit
karşıma dikiliverdi aniden
geceyi beklerim sen uyu dedi
uyumuş gibi yaptım
kirpiklerimin arasından karanlıkları saydım

ÖLÜ KUŞLAR PERDESİ

Şiir zihnin yaramazlığıdır
Harfler
Gizlenir çelik çomağa

Genzimde şemama kokusu
Burnumdan gelen bir beşik
Ninnisiz sızan bir geleceği yuttu
Salmcaklar nakış nakış koptu
Dizelerime
Genzimde şemama kokusu
Dizdim sapansız vurduğum
Ölü kuşları perdelerime
Asırlardır uykularımı bölen
Sarışınla durmadan üşüdüm

Patlamış mısır ve kadraj
Öppp-
tüm

Kanımdaki hemoglobin
saklambaç oynuyor

Masalsız çocukluğumda kelepçelendi
Masumiyetim
Huma kuşu yüce okşamalarla
Teğet geçti kirpiklerimi
Dağıtıldı iskambil kağıtları
Tütün kesigi uçurumlardan
Yaramaz bir dünya yuvarlandı
Benim dünyamda kimse oynamadı

Patlamış mısır ve kadraj
Öpppp-
tüm

TOPRAK MANİLERİ

Merhaba derviş Yunus
Hesiodos, Catullus
Homeros, Hayyam, Veysel
Şekspir ve Vergilius...

Eprimiş bir özüm var
Küle dönmüş közüm var
Söylesem izninizle
Birkaç köhne sözüm var...

Hoşbulduk toprak paşa
İşte kaldık baş başa
Her şeyim senin olsun
Bin yaşat, bin bir yaşa...

Toprak ile barıştım
İyçe'çine karıştım
Hangimiz protein
Böceklerle yarıştım...

Ak toprak kara toprak
Bedenim epey yıprak
Gene de ziyan etme
Çıkar benden bin yaprak...

Erimiş doluyum ben
Toprakla doluyum ben
Serapa seraplıkta
Tek değil doluyum ben...

Toprakaltı bir derya
Komşularım nem kaya
Burada eşitlik var
Yok öyle atlı-yaya...

Burda hiyerarşi yok
Burda oligarşi yok
Boz toprak altım üstüm
Şiddet yok anarşi yok...

Toprağın üstü kibir
Toprağın üstü zehir
Altı sakın hijyenik
Ve adeta bir iksir...

Ak, kara, boz, kızıldı
Göbeci'nden kazıldı
Mikrobik gövdem için
Topracığım üzüldü...

Odun ne dese haklı
Yanmaktır korun aklı
Toprak altı mis gibi
Ve sonsuz korunaklı...

Ko başlasın ayrışım
Gecikmesin paylaşım
Geç kaldım topracığa

Güzel değil naaşım...

Ne bir yelim eserim
Ne kaldı bir eserim
Erim erim toprakta
Nadirattan eserim...

Kusurlu betiklerim
Ne çoktu eksiklerim
Şu şefkatli toprağı
Üzmeyin kemiklerim...

Eziktir ama mağdur
Büzüktür ama mağrur
Bilirsin toprak anam
Az bulunur şey onur...

Şonlar, meşhor kaşarlar
Yüz sözcükle yaşarlar
Toprakla bağları yok
Hiç dolmaz, hep taşarlar...

Kabuklar, içleri yok
Omçalar, piçleri yok
Ah toprakçım toprakçım
Bunların kışları yok...

Adam husruk uzmanı
Adam kasık uzmanı
Topram daha ne diyem
Uzman, bir buk uzmanı!..

Meşhor midenuvazcı
Her mecliste vaazcı
Duysan ölürsün topram
Hem repçi, hemi cazcı...

Dünyayı bırakalım
Keyfimize bakalım
Üşüdüysen topracım
Şorda bir od yakalım...

Ah saçım vah sakalım
Kökten toka takalım
Toprak baba izniyle
Usullacık kalkalım...

Tırnağım uzamasın
Tenime sızamasın
Toprak bebe uykuda
Uykusun bozamasın...

Bura uğur ülkesi
Bura huzur ülkesi
Kara toprak dense de
Bura bir nur ülkesi...

Şeylerin duyarlığı
Sarsalar sağırlığı
Toprakla değerlenir
"Boş kabın ağırlığı"..."*

Boş kap olmak iyidir
Besbela bedayidir
Toprağa uzak düşen
Daha baştan zayıdır...

Sel taşır yığar lığı
Alır eline tığı
Toprak ince'nce işler
Derinleştirir sığı...

Sıgılıklar ah sıgılıklar
Renk renk pullu balıklar
Toprak orada candır
Çağrıdır açıklıklar...

Uydum uz çağrısına
Atladım sağrısına
Sürdüm atımı dörtnal
Toprağın doğrusuna...

Buraya gelegendim
Kutlu bir ele geldim
Sıyırdım dikenleri
Topraktan güle geldim...

Aslında gül dikendir
Onu gönle dikendir
Toprak gani gönüllü
Her şey o var ikendir...

Tınısından tanırısın
Teninden kıvanırısın
Toprakta mayalanmış
Kokudan kıvranırsın...

Güldür diye derilir
Yâr koynuna serilir
Gültoprak kokusuna
Kaç bin ömür verilir...

Tohum yerinde gerek
Biraz serinde gerek
Atıverme toprağa
Azıcık derinde gerek...

Beni örnek alsana
Saf hayale dalsana
Toprakla cezbedeyim
Öyle kalakalsana...

Kabuğundan taşasın
Engelleri aşasın
Kalbindeyim toprağın
Yaşasın, hey yaşasın...

Çürürsek herkes gibi
Yürürsek herkes gibi
Toprağın saf yüzünü
Bürürsek herkes gibi...

Güderdik kuzu çebiç
Oynardık yüzük peçiç
Toprağın koynundayken
Ölüler korkar mı hiç...

Çocuktum ve çobandım
Korulara dadandım
Toprak özüme sindi
Katişksız yabandım...

Sığırları salardım
Bin hayale dalardım
Kayalara tırmanır
Tuzlu tadı yalardım...

Çocuktum ve şairdim
Baştan ayağa kirdim
Toz toprağın içinde
Ağaçla otladırım...

Yazardım hece hece
Demeden gündüz gece
Saklardım herkeslerden
Topracım, sebepsizce...

Çocuktum ve yazardım
Bazı bazı azardım
Elma yanak anamı
Koc'kafamla üzerdim...

Koca kafa onurdur
Ablak ayla dünürdür
Kurban olduğum toprak
İlik, kemik, sinirdir...

Çocuktum ve âşıktım
Ama sonuncu şıktım
Ezeli kaybedendim
Hicrana alıştıktım...

Atılmış beşik benim
Aşılmış eşik benim
Dedem babam toprakta
Artıkın keşik benim...

Kahpe felek diyemem
Böyle herze yiyemem
Toprak emceğzin sunmuş
Doyuncaya dek emem...

Al basma ak pazen bu
Felek n'apsın düzen bu
Hepimiz topraktanız
Ağaç, çalı, hezen bu...

Topraktanız sudanız
Afrikayız Sudanız
Ekin idik biçildik
Toprakta kaldı anız...

Anızlar yurdum idi
Güz meyvem mürdüm idi
Yoksul toprağımızı
Babamla sürdüm idi...

İk'öküz bir pulluktu
Nasıl bir yoksulluktu
Keçir bir arazide
Yaptığımız kulluktu...

Pulluktan önce saban
İle çift sürmüş baban
Antik Romalı gibi
Aban ahşaba aban...

Helvacı vurmadım ben
Hiç pusı kurmadım ben
Sütten çıkmasam bile
Toprağı kırmadım ben...

Nice suçum var idi
Dünya bana dar idi
Topracığın üstünde
Gönlüm bir rüzgâr idi...

Rüzgâr idim kesildim
Dik ağaçtım yasıldım
Toprağın sinesinde
Çiçeklerle basıldım...

Aslında ben asıldım
Üç Fidanla asıldım
Toprak sitem edince
Mecbor yen'den asıldım...

Asıl şu şarkıya Can
Koygun çalarken keman
Kara toprâ dokunma
Ağlamayalım heman...

Ağlatan şarkı olur
O ses cin rakı olur
Toprak dayanır, n'apsın
Onun bir farkı olur...

Yaz geceleri ki ah
Birden patlar çınsabab
Koşardım yalın ayak
Tutmayın Allah Allah...

Yatardım cebinlikte
Sonsuz bir dinginlikte
Bülbüller deme başlar
Sanki bini birlikte...

Kalkar bülbül taşlardım
Sülaleden başlardım
Sonra göklere bakar
Kızdığımıza şaşardım...

Yakınamam bahtımdan
Sözde payitahtımdan
Şimdi uzak düşsem de
Ol çocukluk tahtımdan...

Taht payitaht boş laflar
Gereksiz fotoğraflar
İnan daha değerli

Arpalar ve yulaflar...

Kısmet talih hepsi boş
Dağlara ormana koş
Toprak nimetleriyle
Bul kafayı ol serhoş...

Kader sensin ve benim
Bedenin ve bedenim
Az da psikoloji
Ve taş gibi direnim...

Kayserili Karslısın
Eh biraz da hırslısın
Çalıştın çabaladın
Böyl'olunca şanslısın...

Şans insanın kendidir
İnsan bir nirengidir
Toprağa bak suya bak
Hepsi insan rengidir...

Ama çakallar da var
Namussuzlar hırsızlar
Emeksiz Karun olmuş
Arsızlar uğursuzlar...

Ah amanın amanın
Cücüğüyüz zamanın
Yüzü öfkeden mosmor
Bizim toprak ananın...

Umusuz değiliz biz
Ustayız ehiliz biz
Beraberiz toprakla
Adiliz akiliz biz...

Ne kem söz ne de küfür
Yel eser püfür püfür
Es üstüme üstüme
İstersen toprak üfür...

Toprak anarahlımdır
Benim nuruçşımındır
Kalu beladan beri
Gizli göbek ismimdir...

Ana madde su toprak
Ötesini ko bırak
Oynaşırım toprakla
Kahkahalar atarak...

Utanma kahkahadan
Kaçınma rayihadan
Katıl her tür şenliğe
Rapor hıfzıssihhadan...

Doğduğum yer Kurttutan
Anayurt anavatan
Bozrak topraklarından
Bal emdiğim gülistan...

Yabani orkideler
Zerdaliler iğdeler

Meşeler gibi dimdik
Nineler ve dedeler...

Doyduğum yer mi, Türkçe
Böyle yiyip içtikçe
Kendime yapacağım
Küçük bir sözlükçe...

Olur gibi olduğum
Sanki biraz olduğum
Diyar Bursa, ah Bursa!
Bursa yeni bir doğum...

Burda sevdim her rengi
Yaşam bir çalgı çengi
Ancak önce bulmalı
Sağlam bir iç ahengi...

Veysel okudum bugün
İçime tuttu dürbün
Kumrular "kuğul kuğul"
Günüm oldu bir düğün...

Gölyazıda oturdum
Günü güzel bitirdim
Veysel baba "yâr"ini
Anlattı, ben pırpırdım...

Yıldıztepe Mudanya
Bol köpüklü şampanya
Kaçarım martılardan
Hepsi gizli eşkiya...

Duruyor mu gök ve yer
Atımda var mı eyer
Aman suda ölmeyim
Gözlerim martılar yer...

Eskimiş duyu bırak
Şu boş hayhuyu bırak
Yârin "kara topraktır"
Havayı suyu bırak...

Diyemem düğün yakın
Başıma "hece" takın
Mevlanaya uzağım
Yunus Emreye yakın...

Aman Emrem Yunusum
Seninle aydı usum

Bir bahçeyi besler mi
Et kemik ve humusum?..

Arpa sonu oraktır
Ne yakın ne ıraktır
Ne güzel söylemişsin
"Annem babam topraktır"...

Pir Sultan Abdal bir de
Mağdur mağrur abide
"Anam yer babam yağmur"
Demiş evvel emirde...

Belki onlar demedi
Bu harika sözleri
Bir gelenek içinde
Herkes biraz söyledi

Dadaloğlu Köroğlu
Zulmeti yırtan tulû
Dünya açık ve netken
Anadolu hep flu...

Ulu ulularımız
En çok dolularımız
Saygılar hepimize
Göğçek kutlularımız...

Kurtları böcekleri
Pek zarif sanki peri
Yaşa e mi toprakçım
Ne şeker şu bakterii...

Bakteri kardeşlerim
Canlı cefakeşlerim
Besleyelim toprağı
Şanlı çilekeşlerim...

Bine bölün özümü
İyi saçın tözümü
Toprak ablasız olmaz
Onla bulun çözüümü...

Bizde sığınlık olmaz
Bizde kıyınlık olmaz
Toprak baba dururken
Öyle yıkınlık olmaz...

Yılan çıyan soyunsun
Kurtlar kuşlar doyunsun

Topracığın koynunda
Artık yüzükoyunsun...

Soğuldu mu gözlerim
Çözüldü mü dizlerim
Meraktayım doğrusu
Neye döndü yüzlerim...

Anbean hafiflerim
Lime lime liflerim
Toprağın himmetiyle
Arınıyor küflerim...

Kıvıl kıvıl solucan
Solucanlar da bir can
Toprak yurdunda toplu
Bir neşe bir heyecan...

Hele ki kırkayaklar
Ne güzel yaratıklar
Toprakaltı çiçeği
Müzikleri tık tıklar....

Ölümüm geç duyulsun
Cenazem yalnız olsun
Oğlum sen bu dünyada
Nadirattan bir pulsun...

Bir pul gibi uçayım
Usul usul kaçayım
Topracımın bağrında
Bin yıl sonra açayım.

Beni anmayın dostlar
N'olur yanmayın dostlar
Öldüğüm söylenirse
Sakın kanmayın dostlar...

Şonu Darius yazdı
Toprâ tırna'yla kazdı
Kuş olup uçtu derler
Gövel ördekti kazdı...

* Dara

(Yayımlarken sona kalsa da ilk
yazılan mani risalesi buydu; mevsim
manileri bir bakıma bundan doğdu.)

Yayın Yönetmeni Produksiyon	: Ramis Dara : İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Katkı Payı	: 40 TL.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi – BURSA)	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR37000670100000072092839
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalızade Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özcelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

